

ΦΩΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗ

1

Εἴν' ἡ ψυχὴ μου σύννεφο πὺν πλάνο τριγυρίζει
Μέσ' τὸν πλατὺ τὸν οὐρανὸ πὺν λάμπεις σὺ ὡς ἀστέρι
Μὲ κάθε ἀγέρα βολετὸ παντοτεινὰ πασκιζει,
Γιὰ νᾶρθεῖ πρὸς τ' ἀλαργινὰ, πρὸς τὰ δικά σου μέρη.

Καὶ θᾶρθεῖ. Κάτι μοῦ τὸ λέει πῶς θᾶρθεῖ μὲ μὴν αὖρα,
Μόνο μακριὰ της ἄς σταθοῦν οἱ στεναγμοὶ κ' οἱ πόνοι,
Κι' ἄς πάψει νᾶναι τοῦ καημοῦ καὶ τοῦ δακρύου ἀνάβρα.
Εἴν' ἡ ψυχὴ μου σύννεφο καὶ μὲ τὰ δάκρυα λιώνει.

2

Τὰ ρόδα ποῦ μοῦ χάρισε τᾶβαλα σι' ἀνθογυάλι
Κι' ὄρες σιμά τους ἔμεινα μιλῶντας μπιστεμένα.
Στὴ γλάστρα σου ποῦ ἀνάδωσαν τὰ ξωτικά τους κάλλη,
Κάποια δικά σου μυστικά θὰ κλέψανε γιὰ μένα.

Μὰ αὐτὰ δὲ μοῦπαν τίποτα. Μονάχα γύρα—ὦ θᾶμα!
Στὴν κάμαρά μου τὴ μικρὴ ποῦ ξέρει μου τοὺς πόνους,
Γλυκογελᾶνε οἱ ζουγραφίες, οἱ τοῖχοι, κάθε πρᾶμα,
"Εἶσι ποῦ δὲν τ' ἀγροίκησα ποτέ μου τόσους χρόνους.

3

Φεγγάρι δλόγιομο ψηλά, κ' ἐγὼ μονάχος κάτου.
Μπροστά μου πέλαγο ἄσωστο γαληνεμένο λάμπει.
Μῆτε ψυχὴ, μῆτε φωνὴ καὶ μῆτε ἀχὸς κυμάτου,
Φῶς καὶ γαλήνη γύραθε σκορποῦν βουνὰ καὶ κάμποι.

Κλείνω τὰ μάτια μου κ' εὐτὺς σὰν ὄνειρο σιμά μου
Πετάει γλυκὰ ἡ ἀγάπη μου κ' ἀναγγαλιές μοῦ δίνει...
"Ερμος καὶ σκότεινος, πονῶ σὶνόν τόσον ἔρωτά μου,
Φῶς καὶ γαλήνη λαχταρῶ κ' ἐγὼ, φῶς καὶ γαλήνη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

τιὰ ποῦ καίει οὐλα τὰ πάντα νὰ ἀρπάξῃ ἓνα καθρέ-
φτη τρέμοντας καὶ ἀφελῶς, γιὰ νὰ ἀποτυπώσῃ τὴ
φωτιὰ ἐκείνη ποῦ θαμπώνει καὶ καίει οὐλὴ τὴν οἰ-
κουμένην ἐξὸν τὸν κολλημένον ἀπάνου σ' ἀπὸ Στα-
ματάκιον Βάλβη.

Ἀφτὰ τὰ διαμαντάκια παρμένα ἀπὸ τὸν ἑμ-
μετρο πρόλογό του σὶνόν καυμένο τὸν Πίνταρο ἀπὸ
μὲ θαμπωμένα μάτια (παρακαλεῖται δ κ. Ἀβάζος
νὰ τὸν γιαντρέψῃ) τὸν κατακουρέλλιασε, φτάνουνε θαρ-
ρῶ, γιὰ νὰ δείξουνε ποιά εἶναι ἀκατονόμαστα ἐκ-
τρωματικά στιχοπλοκήματα τὰ δικά μου, ποῦ στὸ

τέλος τῆς γραφῆς δὲν εἶμαι καὶ φιλόλογος ἢ τὰ
δικὰ του ποῦ εἶναι καὶ δάσκαλος. Τὰ καημένα τὰ
παιδιὰ ποῦ τὸν ἀκοῦν! Πῶς τὰ λυπῶμαι. Γιαφτὸ
θὰ παρακαλέσω τὸ Νοῦμα νὰ στείλῃ τὸ φύλλο στὸν
ἴδιο, γιὰ νὰ μὴ τὸ διαβάσῃ ὁ ἀδιαπρεπὴς μαθητὴς
τοῦ διαπρεπεστάτου βέβαια δασκάλου του καὶ σκάσῃ
ἀπὸ τὰ γέλια καὶ πᾶθῃ κανένα κάζο ἀτσιντιέντε
γιὰ τὸ κακὸ τῆς πατρίδας ποῦ τῆς χρειάζονται
τέτοιοι μαθητάδες.

ΚΩΣΤ. ΛΑΝΑΡΑΣ

Γιατρὸς βραβεύμενος ἀπὸ τὴ Γiatr. Ἀκαδημία τοῦ Παρισιῦ.

μινὸ πανηγύρι.

Β' ΚΟΡΗ. Μὰ εἶν' ἄλλο ἀπὸ χαρὰ σὲ τοῦτο
τὸ χωριό; "Οχι μόνο σήμερα, ὅχι ἄβριο, μὰ πάν-
τοτε χαρὰ..... καὶ δταν δὲν εἶνε πανηγύρια πλάτ-
τουμε, μὰ μήπως εἴμαστε γεννημένοι γι' ἄλλο τί-
ποτα;

Η ΓΡΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΑ (μὲ κακία). Θὰ πεθά-
νετε.....

(Οἱ κόρες πιάνονται σὲ χορὸ καὶ τραγουδοῦν).

Μὰ δὲν πεθαίνει ὁ ἔρωτας
γιατ' εἶνε ἀφτὸς ποῦ πλάθει
μαραίνει τὰ τριαντάφυλλα
πουμπουκία ξαναπλάθει.

Α' ΚΟΡΗ. Δὲ ρωτᾷς γιὰ τὸν ξένο, βασίλισσα,
ἢ ἀκόμα δὲν τὸν εἶδες;
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ἄ!.....

Β' ΚΟΡΗ. Γιατὶ, βασίλισσα, δείχνεις στὴν ὄψη
σου καταφρόνια γι' αὐτόν; Εἶνε γνωστός μας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Μὰ ὅχι καὶ δικός μου.

Γ' ΚΟΡΗ. Μπορεῖ νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια σου μιὰ
μέρα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Γὼ θὰ ἤθελα καὶ σήμερα, μὰ δὲ

θίλει ἀφτὸς.

Δ' ΚΟΡΗ. Δὲ θίλεις ξένο; Τί ἀκούω νὰ λέῃ
ἢ βασίλισσα;....

Ο ΕΕΝΟΣ. Κεῖνη ἡ γριὰ μὲ κυτᾶζει μεσ' τὰ
μάτια, μοῦ παγώνει τὸ αἷμα.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ Κ' Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (γελᾶν). Χά!
Χά! Χά!....

Α' ΚΟΡΗ. Μὰ ποιά γριὰ;

Ο ΕΕΝΟΣ. Νὰ κεῖνη κεῖ κάτου.... ποῦ στὸ
στόμα της βράζει ἡ βλαστήμια.

Α' ΚΟΡΗ. Οὔτε βλέπω οὔτε ἀκούω. Ἀκοῦτε;
Βλέπετε;...

(Πιάνονται σὲ χορὸ καὶ τραγουδοῦν)

Μέσ' τὴ μάδρη πολιτεία
ἐγεννήθηκα κουφός
μέσ' τὴ μάδρη πολιτεία
ἐγεννήθηκα στραβός
Κ' ὅσα βλέπω, κ' ὅσα ἀκούω
εἶνε φῶς κ' εἶνε ψαλμός.

(Παίρνουν πανέρια γιομάτα ἀνθία καὶ ραίνουν τὴ
βασίλισσα τραγουδοῦντας καὶ γύρω της χορεύοντας).

Οὔτε διαμάντια, οὔτε μπριλλάντια
δὲν ἀξίζουν ὅσο τ' ἀνθία

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισόκια τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιόδρομου (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια,
στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συνδρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνδὸς
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝΕ

φαίνεται ἐδῶ καὶ πλάτωνικοὶ φυτοφάγοι, ἀφοῦ
μάλιστα ἀνακηρύχουνε γι' ἀρχηγό τους τὸν
κ. Πλάτωνα Δρακούλη (ὁ διαπρεπὴς ἐν Ἀγ-
γλία Ἑλλὴν φιλόσοφος κτλ.) κ' ἀφοῦ καθί-
σανε ὅλοι τίς προάλλες σὲ φυτοφαγικὸ δειπνο
στὸ Ν. Φάληρο. Ἀδιάφορο ἂν οἱ περισσότεροι
ἀπ' αὐτοὺς εἶναι συστηματικοὶ κρεατοφάγοι.
Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτα. Στὴν κοινω-
νία μας, καὶ μάλιστα στὴ φιλολογικὴ, ὑπάρ-
χουν πάντοτε ὁπαδοὶ τῆς εὐκαιρίας (d'occasion
ποῦ λένε κ' οἱ Φράγκοι), πρόθυμοι νὰ καθί-
σουνε σὲ τραπέζι δημοτικιστῶν, ἂν περάσει
ἀπὸ δῶ ὁ κ. Ψυχάρης, σὲ γλέντι καθαρευουσι-
στικῶν, ἂ μᾶς ἐπισκεφτεῖ ὁ κ. Κλ. Ραγκαβῆς,
σὲ χορὸ Βουργάτικο, ἂν περάσει κανένας ἐπί-
σημος Βούργαρος ἀπὸ τὴ χώρα μας, καὶ
τράβα κορδέλλα. Οἱ καλόκαρδοι αὐτοὶ ἀδρεῶ-

εἶνε τ' οὐρανοῦ βλαστάρια.

Ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὴ γῆ

δὲς, βασίλισσα, στὴν ὁμορφιά τους.

τῆς γῆς τ' ἀγκάλιασμα καὶ τ' οὐρανοῦ.

(Ἀκούγονται ἀπὸ μακρὰ ἀγροτικὲς μουσικὲς,
εἶνε τὰ παλληκάρια ποῦ φτάνουν).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τὰ παλληκάρια ἐρχονται σὲ χα-
ρωπὴ παράτα, ἀπ' τ' ἀσκὰ θὰ τρέξῃ τὸ κρασί, σή-
μερα εἶδε τὴ λεφτεριά του, καὶρὸ τώρα κλεισμένο στὰ
βαρέλια. Ἐμπρός, ἡ τρέλλα εἶναι γιὰ μᾶς.

(Μπῆκαν τὰ παλληκάρια)

(Οἱ κόρες χορεύοντας σὲ γῦρο τραγουδοῦν).

Ἀπ' τὸ βαρέλλι τὸ κρασί
σὰν τὸ ποτάμι τρέχει
ἄχ' ἤθελα ὁ οὐρανὸς
ὅλο κρασί νὰ βρέχῃ
Νὰ γίνονται κρασόχορτα
μὰ καὶ κρασολουλούδια
ἢ πλάση νὰν' θεότρελλη
χοροὶ κ' ὅλο τραγοῦδια.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ἐ! παλληκάρια, τί καθόσαστε;

ποι κανενός χατίρι δὲ χαλνοῦνε κ' εἶναι προθυμίοι τοὺς δλους νὰν τοὺς ἀνακηρύξουνε δασκάλους κὶ ἀρχηγούς.

Καθόλου λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ πορεῖ κανεὶς ἂν ὁ κ. Δρακούλης βρῆκε δέκα εἰκοσι τέτοιους κυρίους νὰν τὸν ὑμνήσουνε γιὰ τὸ φυτοφαγικὸν τοῦ ἀγῶνα καὶ νὰ βγάλουν τὸ σκετικὸν λόγον. Θέλετε κὶ ὀνόματα; Νά, λ. χ. ὁ Σουρῆς εἶναι τρομερὸς κρεατοφάγος· ὁ Ζητουριάτης τρώει φυτὰ... στοὺς στίχους τοῦ μονάχα· ὁ Ξενόπουλος συστηματικὸς κρεατοφάγος, μονάχα δὺν τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ δειπνὸν ἔτρωγε ὄσπρια καὶ σαλατικά γιὰ νὰ προπονήσῃ τὸ στομάχι του. Ὁ Παναθηναϊκὸς κ. Μιχαηλίδης δὲν ξέρουμε, μὰ δὲν τὸ πιστεύουμε κιάλας πὼς μετὴν ἀποκλειστικὴν φυτοφαγίαν νὰ πόχτησε τὸ σιδερένιον ὄργανισμὸν τοῦ κὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἄς εἶναι. Οἱ ἀνθρώποι τὸ γούστο τους κάμανε καὶ δὲν μπορεῖ νὰν τοὺς κατηγορήσῃ κανεὶς. Ἄ γράφουμε γι' αὐτοὺς σήμερον, εἶναι γιὰτὶ ὅλοι τοὺς ἀνεξαίρετα στοὺς λόγους τοὺς ὑμνήσανε τὴν Ἀλήθεια κὶ ὅλοι πιστέψανε πὼς κάτι μεγάλο κοινωνικὸ καλὸ καταφέρανε μετὰ τὸ νὰ μὴν τρῶνε κρέας (νὰν τὸ λένε δηλ. μοναχὰ δίχως καὶ νὰν τὸ κάνουν) καὶ νὰ προστατεύουν ἔτσι τὰ καημένα τὰ ζῶα. Εἶναι σ' ἀλήθεια νὰ πορεῖ κανεὶς δὲν ἀκούει πὼς βρῖσκονται ἀνθρώποι νὰ γαποῦν τὰ ζῶα, σὶν τὸπο μας δηλ. πού δὲ βρεθῆκαν ἀκόμα ἀνθρώποι νὰ συμπονέσουν τοὺς ἀνθρώπους πού σκοτώνονται κάθε μέρα μετὰ τὴν ντουζίνα.

Νὰ γινοῦμε φυτοφάγοι, μὰ ἀφοῦ πάφουμε πιά νὰ εἴμαστε ἀνθρωποφάγοι, κ. Δρακούλη.

Η ΚΑΗΜΕΝΗ

Ἡ «Ἀκρόπολις» σὰ νὰ σφίγγεται κάτου ἀπὸ τίς γλωσσικὰς πέτρας πού τῆς κυλάει κατὰσθηθῇ ὁ καμαρωμένος ὁ Timeson, καὶ θέλοντας λίγος νὰ ζανασάνει, δημοσιεύει μιὰ διχαρτύρησιν στὸ φύλλον τοῦ περασμένου Σαββάτου.

Ἀφοῦ ἔτσι ἀπὸ «αἰθουσιοπρεπιστάτην κοσμοιτητα» (τὸ πράσο αὐτὸ ἀνήκει στὸν κ. Timeson) ἀνακηρύχγει τῆς βραβείας τοῦ ὡς «τὸ ρεζὸρ τοῦ κἀλλους τῆς καθαρευούσης», ἐρωτᾷ μετὰ χαριτωμένη κουτοπονιᾷ.

«... Ἀλλ' εἶναι αὐτὴ ἡ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς; Εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ μέλλοντος; Εἶναι πρὸ παντὸς ἡ γλῶσσα τοῦ ἔθνους; Καὶ τότε τί θὰ γίνῃ ἡ

Κεράστε νὰ πιοῦμε, θὰ δοκιμάσουμε ἀπ' ὅλα τ' ἀσκή. Ὅλα τὰ κρασιά θὰ εἶνε γλυκά, ἕνα ὅμως θὰ εἶνε ἀπ' ὅλα τὸ καλὺτερον. Ὅλας εἴμαστε ὁμορφες γὼ ὅμως εἶμαι ἡ βασίλισσα.

(Παίρνουν ποτήρια καὶ τὰ παλληκάρια κερνᾶν, οἱ κόρες μετὰ γιομάτα τὰ ποτήρια χορεύουν καὶ τραγουδοῦν).

Τὸ παλληκάρι ὀλόγλυκο
καὶ τὸ κρασί του μέλι
ἀπ' ὅλους ἡ βασίλισσα
ἀφτὸν μονάχα θέλει.
Ἀφτὸς κερνᾷ τὸ μέλι του
κ' ἐκείνη τὰ φιλιὰ τῆς
γεννιέται νέα βασίλισσα
μετὰ κάλλη τὰ δικά τῆς.

(Ἀφίρνουν τὸ χορὸν, τότε ἄντρες καὶ γυναῖκες αἰνούν καὶ τραγουδοῦν).

Ἐνα ρηγόπουλο ξανθὸ
φυλακισμένο χρόνια
τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα
τὰ σπᾶει.

Καὶ μετὰ λαχτάρα τρέχει
στοὺς κάμπους, τὰ βουνά

ἄλλη, ἡ φιλολογικὴ, ἡ ἔθνικὴ γλῶσσα, ἡ κατακτῆσασα τὴν ποίησιν, τὸ διήγημα, τὸ μυθιστόρημα καὶ τὸ θέατρον;

Ὁ αἰθουσιοπρεπιστάτης κ. Timeson χαμπάρι δὲν ἔχει ἀπ' αὐτά. Τονὶ σώνει ἡ ἀναγνώριση καὶ ἡ ρεκλάμα τοῦ Πάπ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

τῆς Κρητικῆς Βουλῆς κ. Μιχαηλίδης τέσσερα πράματα εὐκῆθηκε στοὺς Κρητικούς· σύμπνοια, ὁμόνοια, σύνεση καὶ σωφροσύνη. Τὰ τέσσερα αὐτὰ, καθὼς γεωρίζουμε ὅλοι, εἶναι τὰ σπουδαιότερα συστατικά τοῦ μινταλοῦ, ὥστε ἡ εὐκὴ τοῦ γέρο Κρητικοῦ Ξανόδωσε στοὺς Κρητικούς δ.τ. τὴν τελευταίαν τοὺς ἔλειψε.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴ ξαναφύγῃ πιά τὸ μυαλὸ ἀπὸ τὴν Κρήτη — ἂν καὶ τὸ φοβούμεστε πὼς ἡ εὐκὴ δὲν ἔπιασε.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου δὲν τὸ εἶδαμε ἀκόμα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς ποῦμε τί πράμα εἶναι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πολλὴ κουδέντα γέννηκε στὶς φημερίδες, μὰ αὐτὸ δὲ μᾶς συγκινεῖ καθόλου. Ξέρουμε ὅλοι πόσο εὐκόλα ἐνθουσιάζονται οἱ φημερίδες μας καὶ πόσο ἐπιπόλαια κρίνουν τίς περσύτερες φορές. Πάντα ὅμως κάτι πρέπει κανεὶς νὰ ἐλπίζει ἀπὸ τὸ Γιαννόπουλο· καὶ πρωτότυπη παρατήρησιν ἔχει καὶ εἰλικρινεῖα ὅση θέλετε· μὰ καὶ παληκαριὰ περισσή. Γι' αὐτὸ ἔμα διαβάσει κανεὶς τὸ βιβλίον τοῦ καὶ ξεχωρίσει τὴν ἥρα ἀπὸ τὸ σᾶρι, τὴν οὐσίαν δηλ. ἀπὸ τ' ἀερολογήματα, κάτι καλὸ καὶ γενναῖο θὰ βγάλει.

Στὶς φημερίδες δημοσιευτήκανε ἀρκετὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ «Νέον Πνεῦμα» τοῦ. Καὶ λόγια καὶ οὐσία. Περισσότερα μάλιστα τὰ πρῶτα. Ἀδυναμία τοῦ συγγραφέα αὐτῆ. Ἄν εἴτανε συντομώτερος, ἐπιγραμματικώτερος, θὰ κέρδιζε περισσότερα. Μὰ εἶναι εἰλικρινῆς, παρκαπολὺ εἰλικρινῆς, καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ αὐτοῦ σκεπάζει τὰ συγγραφικὰ του ἐλαττώματα.

Πέφτει ὅμως ἔξω καὶ μερικὲς φορές. Νά λ. χ. ὅτα γράφει πὼς δὲν ἀξίζουν τίποτα οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ μας γιὰτὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ κ. Τσιριμώκος (Στέφανος Ραμᾶς) φτάνει ἐταιρίες γιὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἔθνικῆς γλώσσας καὶ γράφει τὰ «Παλιὰ καὶ τὰ καινούρια», εἶναι ἀδικος ἄδικώτατος. Γιατὶ ὁ Ραμᾶς πού γράφει βιβλία, ἀντὶ νὰ χαρτο-

παίζει καὶ νὰ κοπροσκιάσει στοὺς δρόμους ὅτα δὲν ἔχει δουλιὰ, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλὺτερος ἀξιωματικούς τοῦ ναυτικοῦ μας (ἀδιάφορο ἂν τὸ βιβλίον τοῦ δὲν ἀξίζει καὶ πολλὰ πράματα), κὶ ἂν πέρου ἔφτανε ἐταιρίες, φέτος ταξιδεύει μετὰ τὸ «Μισαούλη».

Εἴπαμε νὰ λέμε ἀλήθειες, μὰ νὰ μὴν τὰ παίρνομε κὶ ὅλα σῶφρα. Καὶ πρέπει νὰ προσέξῃ πολὺ σ' αὐτὸ ὁ φίλος Γιαννόπουλος ὅτα μᾶς δώσει καὶ τὰ κατοπινὰ βιβλία τοῦ πού μᾶς τάζει.

ΜΑΣ

τὸ στείλανε τὸ γραμματάκι αὐτὸ καὶ τὸ τυπώνομε δῶ, στὴν στήλῃ αὐτῇ πού κρίνονται τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, χωρὶς τὸ παραμικρὸ σκόλιο, ἀφοῦ ὁ ἀνταποκριτὴς μᾶς φρόντισε νὰν τὸ σκολιάσει μοναχὸς του, καὶ μάλιστα πολὺ σωστά.

Φίλε «Νουμά»,

Τὴν περασμένη βδομάδα πού πήγα γιὰ ὀργάνια στὰ Κανάκια τῆς Κούλουρης, εἶδα καὶ τὸν πλοίαρχο τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ κ. Ἀλ. Σαχτούρη μετὰ κάτιο χωριάτη φίλον τοῦ Κ' οἱ δύο τοὺς εἶχαν ἔρθει στὰ Κανάκια μετὰ ἀτμάκατο καὶ μετὰ ἀτμάκατο φύγανε τὸ βράδι. Καὶ σὲ ρωτᾶν· τὰ κάρβουνα καὶ τὸ λάδι ποῦκαψι ἢ ἀτμάκατο τὰ πλέρωσε ὁ κ. Πλοίαρχος; Ὁχι βέβαια· τὰ πλέρωσε τὸ Δημόσιον. Μὰ τότε τί ζητᾶνε χρήματα ἀπὸ τὸν κοσμήτη γιὰ στέλο καὶ τί κάθεται καὶ γράφει τὰ συγκινητικώτατα κ' ἐματοκαθαρευουσιανικώτατα γράμματά του ὁ κ. Σιμόπουλος σ' ὅποιον δώσει μιὰ δραχμὴ γιὰ τὸ ταμεῖο τοῦ στόλου; Γιὰ νὰ βγαίνουνε κυνήγι οἱ κύριοι πλοίαρχοι; Δὲν πᾶμε στὸ διάολο, λέω γῶ.

Ὁ φίλος σας
ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ.

Μιστριώτης. Χτὲς ἔρθε ἀπὸ τὸ Βέλγιο ἕνας μικρανιψιὸς μου, ἀπὸ τοὺς καλὺτερος μου μαθητάδες. Θὰ σοῦ τότε γνωρίσω, ἀγαπητέ, νὰ ἴδῃς τί ξεφτέρει μοῦγινε.

Βάλβης. Μετὰ χαρῆς, σεβαστὴ διδάσκαλε.

Μιστριώτης. Καὶ νὰ ἴδῃς πόσες γλώσσες παίζει στὰ δάχτυλα, ἐξὸν ἀπὸ τὴν ἐλλήνίζουσιν. Μιλεῖ τὰ βελγικά περίφημα, σὰν πού μιλεῖς, καλὴ ὦρα, τὰ φραντσεζικά.

Βάλβης. Ἀσκήθεια;

Μιστριώτης. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ καὶ καλὺτερα. Δὲν ξέρω, βλέπεις, βελγικά, πού νὰ κρίνω.

Βάλβης. Καὶ βέβαια, σεβαστὴ διδάσκαλε.

(Πάνουνται νιοὶ καὶ νιὲς καὶ χορεύουν τραγουδοῦντας).

Μιὰ ρήγισσα ἀγάπης
ὅλους τοὺς ὑψηλοὺς τῆς
κ' ἀρμάδα ἀμείσως ἔκανε
ἀπὸ τοὺς χίλιους γιούς τῆς.

Σ' ἕνα συνάφι ἀπὸ κουτοὺς
ἕνας ξυπνὸς γεννήθηκε
καὶ εἶπαν δέστε τὸν τρελλὸ
πού ὅλους μᾶς ἀρνήθηκε.

Ο ΞΕΝΟΣ (πάει φοβισμένα κοντὰ στὴ βασίλισσα). Βασίλισσα, γὼ εἶμαι τὸ παλληκάρι ποῦφερα τὸ πιὸ γλυκὸ κρασί.

(Ὁλη ἡ συντροφιά μαζί γελάει καὶ ρωτᾷ).

Καὶ ποῦν το; χὰ! χὰ! χὰ!

Ο ΞΕΝΟΣ. Θὰ εἶχα τὴν πιθυμιά νὰ φέρω τὸ καλὺτερον.

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ. (γελᾶν) χὰ! χὰ! χὰ!

(Νιοὶ καὶ νιὲς χορεύουν καὶ τραγουδοῦν).

Ἀπόψε παλληκάρι μου
μὴν κουραστῇς καθόλου

τὴν ἀγάπην τοῦ νὰ βοῇ
τὴν χαρά.

Στὸ δρόμο πού περπάταγε
τὴν τρέλλα τοῦ σκοποῦσε
ὅλοι τὸν ἐλαχτάραγον
κ' ὅλους τοὺς ἐμεθοῦσε.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Κερνᾶτε, κερνᾶτε ἀκατάπαφτα, ὁ κραστὴς ἀποσταμένος ἄς πῆσαι καὶ μεῖς ἀκόμα ἄς πίνουμε.

(Ὁ ξένος ὅλο τοῦτο τὸν καιρὸ εἶναι σὲ μιὰ γωνιά μαζεμένος, ἡ γυνὴ παραμονέβει ἀπ' τὴ θέσιν τῆς).

Β' ΚΟΡΗ. Τὸν ξένο γιὰτὶ δὲν τὸν κερνᾶτε;

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Δὲν εἶναι συνηθισμένος σὲ τοῦτο τὸ κρασί, ἕνα ποτήρι γι' ἀφτὸν εἶναι πολὺ, γιὰ μᾶς σταγόνα, τὸ κρασί μας δὲν τὸ ρουφᾶνε ὅλα τὰ χεῖλια.

Γ' ΚΟΡΗ. Νὰ πιὲς ἀπ' τὸ ποτήρι μου μονάχα μιὰ γουλιὰ, εἶναι γιὰ σένα μεγάλο πανηγύρι, λίγοι ἀνθρώποι ἤπιαν.

(Τοῦ δίνει καὶ πίνει).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Γεῖά σας τώρα, χόροι, τραγοῦδια καὶ ξεφάντωμα...